

Fișă de lucru - Mircea Eliade, *Maitreyi*

Citește cu atenție următoarele fragmente, extrase din romanul *Maitreyi*, de Mircea Eliade:

1. *Am șovăit atâta în fața acestui caiet pentru că n-am izbutit să aflu, încă, ziua precisă când am întâlnit-o pe Maitreyi. (p.11)*
2. *Îmi amintesc foarte vag că, văzând-o odată în mașină [...], am avut o ciudată tresărire, urmată de un foarte surprinzător dispreț. (p.11)*
3. *Mi se părea urâtă – cu ochii ei prea mari și prea negri, cu buzele cărnoase și răsfrânte, cu sâni puternici, de fecioară bengaleză crescută prea plin, ca un fruct trecut în copt. (p.11)*
4. *Casa inginerului, în Bhowanipore, o cunoșteam, căci fusesem odată acolo, să ridic niște planuri. Dar niciodată n-aș fi bănuțat că în interiorul unei case bengaleze se pot găsi asemenea minunății [...]. Maitreyi mi s-a părut, atunci, mult mai frumoasă, în sari de culoarea ceaiului palid, cu papucii albi cusuți în argint, cu șalul asemenea cireșelor galbene – și bucele ei prea negre, ochii ei prea mari, buzele ei prea roșii creau parcă o viață și mai puțin umană în acest trup înfășurat și totuși transparent, care trăia, s-ar fi spus, prin miracol, nu prin biologie. (p.15-16)*
5. *O priveam cu oarecare curiozitate, căci nu izbuteam să înțeleg ce taină ascunde făptura aceasta [...]. (p.16)*
6. *Nu mă săturam privind-o, iar acele câteva minute le-am simțit veșnicie. Nu știu ce spectacol sacru îmi apărea mie râsul ei și sălbăcia acelui trup aprins. Mi se părea că săvârșesc un sacrilegiu, privind-o – dar nu găseam voința să mă despart de fereastră. (p.18)*
7. *Imaginea Maitreyiei, de care mă despărțisem de mult, îmi apăru iarăși în fața ochilor, de astă dată mai caldă, mai umană [...]. Rămăsei câteva clipe contemplând-o, cu o mirare și o dulce suferință ispitindu-mi sufletul (să fi fost absența ei? să fi fost teamă că în curând va trebui s-o văd și poate să-i vorbesc?) [...]. Se întâmplau prea multe într-o singură zi. Printre acele multe ghiceam prea bine că se află și imaginea Maitreyiei, răsărită deodată într-o conștiință mântuită de febră, imagine pe care nu știam unde s-o așez și ce să-i spun, când ea va ajunge prezență. (p. 27)*
8. *Mă întrebam atunci [...] ce mă tulbură în prezența acestei fete care nu are nimic fascinant, pe care n-aș putea-o iubi niciodată, cu care mă voi întâlni sporadic și inutil. (p.28)*
9. *Maitreyi mi se părea mândră și disprețuitoare. Adesea, la masă, îi surprindeam un zâmbet distant și puțin răutăcios. [...] Mă întrebam câteodată ce crede ea despre mine, ce fel de suflet ascunde sub expresia aceea atât de schimbătoare a feței (căci erau zile când se urâțea, și zile când era frumoasă de nu mă puteam sătura privind-o). (p.33)*

10. *Aș vrea să mărturisesc de la început și răspicat că niciodată nu m-am gândit la dragoste în cele dintâi luni petrecute în tovărășia Maitreyiei. Mă ispitea mai mult faptul ei, ceea ce era sigilat și fascinant în viața ei. Dacă mă gândem adesea la Maitreyi, dacă în jurnalul meu din acest timp se găsesc notate o seamă din cuvintele și întâmplările ei, dacă, mai ales, mă tulbura și mă nelinistea - acesta se datora straniului și neînțelesului din ochii, din răspunsurile, din râsul ei. Este adevărat că spre fata aceasta mă simțeam atras. Nu știu ce farmec și ce chemare aveau până și pașii ei. (p.43)*
11. *O înțelegeam mai bine când se juca femeiește, decât atunci când rămânea o barbară fără început și fără sfârșit, o pantheistă, cum îi spuneam eu. (p.45)*
12. *Eram emoționat: parcă m-aș fi aflat dintr-o dată în fața unei sfinte. Am adorat-o aproape, în acea clipă. (p.50)*
13. *Nu are o frumusețe regulată, ci dincolo de canoane, expresivă până la răzvrătire, fermecătoare în sensul magic al cuvântului. Recunosc că nu mi-am putut lua gândul de la ea toată noaptea. Și-acum, în loc să lucrez, mă gândesc la ea, imagine pală în sari albastră, de mătase întunecată cu înflorituri de aur. Și părul... Persanii aveau dreptate, în poeme, asemănându-l șerpilor. Ce va fi, nu știu. Probabil voi uita. (p.53)*
14. *O iubesc? (p.57)*
15. *Patima crește, delicios și firesc amestec de idilă, sexualitate, prietenie, devoție. Când stau lângă ea, pe covor, citind împreună - dacă mă atinge, sunt excitat și mă turbur nebunește. Știu că și ea e turburată. (N. A. Nu e adevărat. Maitreyi n-a simțit niciodată patima în timpul acela.) Ne spunem multe prin literatură. Câteodată, ghicim amândoi că ne vrem. (N. A. Inexact; Maitreyi era câștigată numai de joc, de voluptatea amăgirii - nu de ispită. Nici nu-și închipuia, pe atunci, ceea ce poate însemna pasiunea.) (p. 58)*
16. *Scriind, mă întrebam: o mai iubesc? Nu; mi se părea că o iubesc, numai atât. Înțelesei pentru a suta oară că mă atrăgea altceva în Maitreyi: iraționalul ei, virginitatea ei barbară și, mai presus de toate, fascinul ei. Îmi lămurii perfect aceasta; că eram vrăjit, nu îndrăgostit. (p.70)*
17. *Ea îmi ceru să lepad sandalele și să-mi apropii piciorul de piciorul ei. Emotia celei dintâi atingeri n-am s-o uit niciodată. [...] Am știut că Maitreyi mi se dă toată în acea abandonare a gleznei și pulpei, așa cum nu se mai dăduse vreodată. [...] Mi-am ridicat fără voie piciorul sus pe pulpe, până aproape de încheietura aceea a genunchiului, pe care o presimțeam halucinant de dulce, de fierbinte, pe care o ghiceam brună și virgină, căci fără îndoială nici un trup omenesc nu se înălțase atât de departe în carnea ei. În acele două ceasuri de îmbrățișare (erau oare altceva mângâierile gleznelor și pulpelor noastre?) - am trăit mai mult și am înțeles mai adânc ființa Maitreyiei decât izbutisem în șase luni de eforturi, de prietenie, de început de dragoste. Niciodată n-am știut mai precis ca atunci că posed ceva, că posed absolut. (p. 72)*
18. *Nu îi spuseseam, încă, răspicat, că o iubesc. Amândoi ghiciserăm asta; așa mi se păruse mie. Și eu tâlcuisem, multă vreme, orice gest al ei ca pe un semn de simpatie sau dragoste. Nu*

mă îndoiam o clipă că mă iubește, și nu mă îndoiam că ea știe tot atât de bine aceasta despre mine. (p.72)

19. *Îi spusei atunci că o iubesc. Nu știu cum au răsunat cuvintele mele căci ea își acoperi ochii și nu răspunse. (p.72)*
20. *Apoi ea a căutat sub șal, la sân, și mi-a zvârlit ceva alb și cu alunecare leneșă în aer; o coroniță de flori de iasomie. [...] Am înțeles mai târziu că acesta era semnul logodnei, că fecioara care dăruiește o asemenea coroniță unui tânăr e considerată pe veci a lui, căci schimbul acesta de flori avea valoarea unui legământ dincolo de împrejurări și de moarte. (p.80)*
21. *Și șezând eu pe pat, privind florile de iasomie, mă duse deodată gândul la începuturile începutului, când de abia o văzusem pe Maitreyi și nu-mi plăcuse; când credeam că nimic nu mă va lega de ea, niciodată, și înțelesei că, de fapt, eu o iubisem de atunci. (p.80)*
22. *Mă leg pe tine, pământule, că eu voi fi a lui Allan, și a nimănui altuia. Voi crește din el ca iarba din tine. Și cum aștepți tu ploaia, așa îi voi aștepta eu venirea, și cum îți sunt ție razele, așa va fi trupul lui mie. Mă leg în fața ta că unirea noastră va rodi, căci mi-e drag cu voia mea, și tot răul dacă va fi să nu cadă asupra lui - ci asupra-mi, căci eu l-am ales. Tu mă auzi, mamă pământ, tu nu mă minți, maica mea. Dacă mă simți aproape, cum te simt eu acum, și cu mâna și cu inelul, întărește-mă să-l iubesc totdeauna, bucurie necunoscută lui să-i aduc, viață de rod și de joc să-i dau. Să fie viața noastră ca bucuria ierburilor ce cresc din tine. Să fie îmbrățișarea noastră ca cea dintâi zi a musonului. Ploaie să fie sărutul nostru. Și cum tu niciodată nu obosești, maica mea, tot astfel să nu obosească inima mea în dragostea pentru Allan, pe care cerul l-a născut departe, și tu maică mi l-ai adus aproape. (p.99)*

Cerință: Identifică în fragmentele extrase din romanul *Maitreyi*, de Mircea Eliade:

- a. atitudinea/impresiile/sentimentele pe care le are personajul-narator Allan față de Maitreyi și scrie răspunsul în partea stângă a foii, în dreptul fiecărui fragment; citind răspunsurile de sus în jos, vei identifica treptele evoluției relației de dragoste dintre Allan și Maitreyi;
- b. trăsături ale personajelor și modalitățile de caracterizare a acestora.